

haar missen zou, dat niemand zelfs zou opmerken haar steeds heengaan.... Week van zelf-meelij, richtte ze zich wat op, keek langs den eenzamen weg, dien zij loopen moest, het Noord-eind in.

De meisjes die mee wilden wandelen, schakelden zich tot een rij; Roobeek ging aan den buitenkant langs het water loopen maar vóór ze op weg togen, het Zuid-eind in, keerde de jonge man zich om....

— Wat gaat u nu doen, juffrouw Van Hoorn? Toch niet stilletjes ons ontlopen?

— Ik woon op 't Noord-eind, ontweek ze.

— Dat is, dunkt me, heelemaal geen bezwaar, wanneer u een wandeling door dezen mooien nacht ambiert. Ik breng u natuurlijk thuis, als u 't permitteert....

Mien liet zich niet langer nooden en naast Roobeek, die tusschen haar en de meisjes inliep, ving ze den tocht aan. Er begon een stille vrede in haar te schemeren en ze zette haar voeten met overtuigdheid neer. Zacht knisperde de bijna nog onbeloopen sneeuw onder haar stappen en om haar heen was alles wit en feestelijk. Een boom langs den weg verschikte soms zijn takken en dan gleed ritselend wat sneeuw naar beneden. Een vogel vloog hier en daar met zwaar-dof geluid op.... Verder was er geen gerucht dan de zachte spoeling van het water tegen den dijk.... Mien liet zich, overgegeven op de maat harer stappen, een zachte roes van gelukkigheid inwiegen. Ze geloofde dat ze uren zoo stil en vertrouwelijk zou kunnen loopen en niet moe worden, want haar voeten veerden hoog op van lust.

Ze was dankbaar dat er niet gesproken werd en allen de wonderheid van de zacht-schijnende witte wereld ondergingen zonder schaamte voor hun stilheid. Ze voelde zich samen met de menschen die naast haar gingen, zonder dat het haar hinderde, dat de vier meisjes haar leerlingen geweest waren. Nu benijdde Mien die kinderen niet meer haar jeugd, want ze wist zichzelf in haar ontroerd zwijgen dieper en goudener aan toewijding dan zij konden zijn, en ze ver-

wachtte dat Roobeek ook wel gevoelen zou, hoeveel nader zij hem stond dan zulke jonge meisjes, die wel lief en getrouwelijk meeliepen, maar zoo weinig nog volgroeid waren in levenskennis.

Soms, een enkel schuchter oogenblikje, wanneer haar naijver zich even losmaakte uit de bindende greep van haar gelukkige gedachten, wenschte ze, dat een der meisjes, liefst Fie van Tricht, met een banale opmerking de stemming zou breken. Zij zou dan met glorie haar inniger aanvoelen kunnen toonen....

Zij gemoetten geen mensch en liepen tot ver buiten 't Zuid-eind zonder spreken. Toen de huizen van het dorp achter hen lagen als een hooge donkere wal op het sneeuwveld, keerden ze, op voorstel van Roobeek, terug.. Na zijn woorden was de betoovering gebroken en Mien voelde, met bijtend leedvermaak, hoe het zwijgen de meisjes gedrukt had, want ze braken, met een zinderenden lust tot dolle dingen, los in onstuimigheid. Ze praatten druk en lachtten luidruchtig, zeiden flauwe dingen en spanden samen in zotte rumoerigheid....

De koude lucht prikkelde tot beweging en met schuwe beweginkjes eerst, onder den invloed der nabijheid van meester Roobeek en juffrouw Van Hoorn, begonnen ze te glijden, als bij afspraak. Ze namen trippelend korte aanloopjes, de rokken in lossen greep bijeen, en zetten zich met een sprongetje af. Maar al spoedig, in 't genot van de prikkelende, opslaande lichaamswarmte en gedreven door de van jeugd en kracht gespannen spieren, klaptten de stappen driest en zelfbewust over den weg en slierden de meisjes in lange banen over de sneeuw, de rokken als wapperende vanen om de voeten, de armen zijlings gespreid om het evenwicht te bewaren.

Roobeek en Mien bleven bedaard volgen, zonder spreken, maar de onderwijzeres voelde zich nerveus en ongerust om het bruske ontbinden van de stemming, waarmee ze zich geheel verinnigd had. Ze was moe van